

1957

LIMBURGSPORTRET

In de schaduw van een wilgenheg te Mheer woont Pierre Huynen.

In een schoef boordert hij van meer dan twee honderd jaren oud aan de Kattestraat. Hier en daar is een suikerkapot.

De voordeur zakt door de knieën, de sluitel hangt aan een roestige spijker onder het huisnummer.

Vraag mij niet wie Pierre

Huynen is.

Ik zou zeer teleurgesteld zijn.

Hij is de oudste Schuttersgeneraal van Limburg. En wat meer zegt: "Als de trom schiet, loop ik ach met toere nog hege die jong Schnake van veftig jaar op", zegt Pierre lachend.

In de blauw-wit betegelde keuken, die duimendik de kenmerken van het vrije zullen leven draagt, vertelt Pierre zijn kleine levensavonturen. Achter zijn hoofd prijken ouderwetse Duitse krompijpen, compleet met dekzel en kwasten. Vergeetde familieportretten houden ons wakzaam in het oog, het deurtje van de hangklok staat alleen paar jaar open. De grote wijzer is verdwenen. "Ik draai 'm nog altijd op, want het slagwerk heeft een mooie klank", vertoart de generaal.

Op 15-jarige leeftijd stak de jonge Pierre reeds in de wapenrok van de schutterij St. Sebastiahus, van eenvoudig soldaat klom hij spoedig op tot korporaal, twee de luitenant, eerste luitenant en kapitein.

Jaren lang stond hij op de bres van de Limburgse traditie.

Wanneer men in die dagen naar een feest toek, dan ging dat "met de pedes apostolorum", zegt hij.

Kilometers ver marcheerden de schutters over de veldwegen.

In het zicht van de schuttersweide werd "op de plaats rust" gecommandeerd en sloeg men elkaar het stof van tunic en broekspijpen. De snor werd glad gestreken, de gebeten gingen kaarsrecht over de schouders en bierdorstig hield men blijde intocht.

Zo ging het bij voorbeeld te voet naar Gulpen, Maastricht, Epen, Sippenaken en andere Belgische dorpen.

Generaal Huynen herinnert zich nog precies het zebra feest in Reymersstokk.

Op de terugweg van een festijn te Wijlre werd de schutterij in het helle van de nacht door een hevig onweer overvallen.

Een bereidwillige "kastelain" was zo goedhartig de bierkraan met flinke rukken open te zetten, maar vergat in de algemene vreugde te vermelden, dat de stozelen pas waren beverfd.

Toen de schutters een uur later omzichtig hun tocht voortzetten kwamen zij tot de conclusie, dat hun broekspijpen op roodwitte spoorwegbomen leken.

Maar wat kan dat schelen, 's nachts om twee uur in Reymersstokk.

Daar kijkt dan toch niemand.....

TWEE DRUPKES, VIER GOUDEN STERREN

In 1938 stierf Pieterke Beckers in die dagen opperste krijgshier van St. Sebastianus.

"Jij wordt mijn opvolger", had generaal Pieterke verklaard.

Pierre, die aan het sterfbed de rozenkrans prevelde, had het heilig moeten beloven.

Inderdaad werd hij de opvolger van zijn vroegere bevelhebber.

Bijna twintig jaren stapte hij hand aan het gewest, mee in de grote schutters feesten, bij de bronk en tijdens de kermisdagen.

Voor hem paradeerden oude en jonge schutters, de dagen gestrekt, de vandals genzigt, de witte handschoenen aan de kepi's.

Een paar maal per week doet de generaal op zijn gemak inkopen in het dorp.

Op de Brabantse kachel brooddeelt hij zijn eigen kostje. Iedere dag twee aardappelen en 's zondags een lekker supke.

"Waarom ik vrij gezet ben gebleven? Oeh mijn heer, in mijn jeugd, was ik te dom om te trouwen en later was ik te slim".

Volgen de week dinsdag wordt de wijge-
zal vijftien tachtig jaar.

Hij is dan tevens zeventig jaar schutter.
Aan zijn pijpke trekkend vertelt hij het geheim
van zijn oudheid. "Alsdag twee drupkes en
m'n pijp, dat het de dokter miech vroeger gezag".

De dokter wist het maar al te goed. Pierre
Huynen is er kras en monter bij gebleven. "Ik
heb 't van mijn vader geërfd.

Die is ook bij de pijp oud geworden, de laat-
ste maanden van zijn leven heb ik hem verpleegd.
Iedere dag, vóór de koffie, moest ik zijn pijp
stoppen.

Toen hij op zekere morgen zijn pijpke niet
meer vroeg, wist ik dat hij die dag zou ster-
ven. Sinds die tijd woon ik alleen, veertig jaar lang".

Op de porcelain kast liggen, naast een tinnen
kandelaar, trofeeën van zijn vader, toen deze
schutters koning werd.

Kunstig gemaakte bloemen waarmade de
de jonge meisjes de jonge, struise koning ver-
eerdlen.

"Meer dan honderd jaar oud", verduide-
lijkt Pierre en veegt de oude klare van zijn snor.
Zijn hobby is toneel kijken.

"Veelal kluchten en dan op de ierste vie,
dan kin lech good zeen".

"De gazet kan ik niet meer zo goed lezen,
mijn ogen worden te slecht. Vroeger luisterde
ik veel naar de radio, maar er mankeert wat
aan de knoppen. Nu zit ik s'avonds maar wat
bij de kachel".

Dit is het leven van de oudste schutters ge-
neraal van Limburg.

Hij boerde in stilte op zijn hof, hield wat kip-
pen en bewaakte een lapje grond. Hij zette het rad
van de tijd niet stil en joeg de weteldpolitiek
niet op het. Zijn hemel was vier gouden sterren
op de kraag van zijn uniform.

Zijn aarde: iedere dag twee drupkes. Hij
leefde en werkte als een eenvoudig mens en
bevaarde de beste tradities van ons volk in
zijn hart.

Over enkele dagen gaat hij feest vieren.

"Es God bleef", zegt hij.

Er wordt een plechtige hoogmis vandank-
baar held op gedragen!

Hij zal heel wat felicitaties moeten ont-
vangen en de schutterij zal "een grote
charge" uitvoeren.

"Es God bleef", in derdaad en als daar dan nog iemand een flinke duit bij doet, dan krijgt deze liere man een pracht van een radio, waardoor zijn avonden weer plezierig worden.

Want dit geschenk heeft Pierre Huynen wel aan Limburg verdiend.